

ACCIO

30

CIUTADANA

Impressions parlamentàries

La marxa de la discussió de l'Estatut interior de Catalunya ha seguit un ritme lentíssim que ha fet que ens trobéssim en el dia d'avui tot just a l'entrada del capítol tercer.

Els entrebanes, cada dia, s'han anat estenent al llarg del seu camí: precs i preguntes d'una part; substitució dels Ajuntaments de l'article 29 per l'altra. En concret, podem dir que passa el temps i el temps d'ara, que recomana actuacions concretes i cenyides, passa ben malaguanyat en mig d'un excés de verbalisme.

Naturalment que la feina de la Lliga és aquesta: impulsar tots els ressorts per a procurar eixamplar l'àrea del seu proselitisme i els diputats d'aquest partit no planyen pas ni les paraules ni les ocasions. Millor diríem si consignem que forcen ambdues coses. Quin excés de discursos i quina llargada que tenen aquests discursos! Quin afany d'exhibir-se en llur conjunt i quines ganes de mostrar llur convenciment de superioritat! Que se'ls en dona de l'hora de Catalunya i de la República. De llurs interessos de partit se'n fan l'exclusiva de llur actuació i tot l'interès suprem del moment present de la collectivitat catalana no els interessa sinó a través de llurs conveniències de classe.

Per no anar més lluny, tenim ben fresc i ben viu en la nostra ment el fet d'una discussió de la tarda d'ahir, referent a l'emissió de l'emprèstic de quinze milions. Cap qüestió més delicada que aquesta d'acudir al crèdit públic i haver-li de guanyar la confiança. Més que més en circumstàncies de depressió i de recel com les actuals. Molt bé que es vulguin totes les seguretats i totes les garanties, però cal anar amb molt de compte amb les paraules i amb els conceptes que s'emeten públicament en par-

lar de problemes de la mena delicada d'aquests perquè sempre un anafany de notorietat i de ganes d'atendre els interessos de partit pot ésser un mal pel mateix poble que tots diuen estimar. Són una arma perillosa les paraules que poden semblar de desconfiança en el nostre petit món de l'estalvi. Tenim un Conseller de Finances, home recte, culte, auster, cordial, intel·ligent i sense doble fons, que té amablement obertes les portes del seu despatx per a aclarir dubtes, delucidar la veritat i acollir les suggestions que puguin contribuir al bé de la causa col·lectiva. Aquest, que era el millor camí a seguir per a tractar d'aquesta delicada qüestió, a ben segur que no ha estat el preferit pels representants de la minoria de Lliga Catalana. I és que en concret sempre ens trobem inalterablement en el mateix punt de què no reparen en els mitjans per a fer feina de proselitisme.

L'excés de verbalisme tan propici en les nostres latituds i tan consubstancial a la raça llatina, s'apodera dels diputats de la Lliga i els multiplica, per conveniència i per pressumpció, la virtut o el defecte de l'origen.

Els diputats de l'Esquerra i de la U. S. de C. també cauen en el parany seductor, i per això, ens trobem com en una tarda de sessió parlamentària plena de gràcia i d'ironia que Ruiz i Ponsetí retreia i condemnava l'excés d'oratoría en un discurs fadigant que va durar més d'una hora, i l'amic Espanya en respondre-li i alludir el concepte de l'abús oratori posat de manifest pel diputat socialista va parlar tanmateix una mica més del compte. No direm pas quant, perquè es tracta d'un amic i massa feina fan de triturar-nos i de no deixar-nos ni bons pels gossos aquests senyors

de la Lliga, i només faltaria que nosaltres els proporcionéssim el gueixet de què són tan pròdigs a fabricar-se per a llur pròpia satisfacció i la de llurs seguidors.

Aquesta crònica pecarà, també, d'una mena d'excés de verbalisme posat al servei de la nostra pluma. Deu ésser efecte de contaminació. Procurarem no reincidir-hi, però cal que el Parlament sigui propici a encomanar el deure de les concrecions en l'exemple de què els nostres diputats parlin de forma clara, justa i cenyida i no es repeteixi aquella forma habitual de què l'enunciat de "dues paraules només" siguin l'equivalent de mitja hora d'exposició d'un devassall de mots.

El projecte de substitució dels Ajuntaments de l'article 29, ha produït una mena de pànic en les rengleres de la Lliga. La Lliga, que vivia tan confiada entre el tou de coixins de l'article de l'inèrcia i de l'atrofiament del cos electoral, no sap avenir-se a desfer l'engany i la ficció que representava en la generalitat dels pobles que estan a mercè del caciquisme de quatre senyors que es consideraven amb el dret exclusiu de llur privilegi a governar els pobles. Va ésser una manca de previssió de la República no destituir-los immediatament. El mal va ésser, precisament, que cada cacic de cada poble, com que el seu afany i la seva idea única era manar, els hi va mancar temps per a anar-se a oferir incondicionalment als que creien que podien ésser llur nou amo. I part de polítics els va creure massa. I el mal pitjor, l'enemic de produir aquest fet natural i necessari per a la vida de la pròpia República, va ésser Maura, el ministre de Governació de llavors, el qual es va oposar a la realització de l'obra sanejada que demanaven els catalans, pels motius d'anticatalanitat que més tard la realitat va anar posant al descobert.

Qui pot contradir que la gairebé totalitat d'aquests Ajuntaments són la viva manifes-

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA
24 març 1933

15 cts